

ÎNCHEIERE

07 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iuliana Oprea
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Țopa Iurii,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Țopa Iurii împotriva
Președintelui Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, Melniciuc Oleg cu privire la
contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral și cererea de chemare
în judecată a lui Ivanenco Valentin împotriva Președintelui Judecătoriei Rîșcani
mun. Chișinău, Melniciuc Oleg cu privire la contestarea actului administrativ și
repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2016 și deciziei
suplimentare din 04 aprilie 2016, prin care au fost respinse apelurile declarate de către
Ivanenco Valentin și Țopa Iurii și menținută hotărârea Judecătoriei Ciocana
mun. Chișinău din 28 octombrie 2015, prin care acțiunile au fost respinse,

c o n s t a ț ă :

La 23 ianuarie 2015, Țopa Iurii a depus cererea de chemare în judecată împotriva
Președintelui Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, Melniciuc Oleg cu privire la
contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la data de 16 decembrie 2014, s-a
prezentat în cancelaria Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, unde în mod verbal a
solicitat să facă cunoștință cu materialele, în baza căror judecătorul de instrucție, a emis
încheierea cu privire la respingerea plângerii din 02 octombrie 2014, depuse conform
prevederilor art. 313 din Codul de procedură penală.

Menționează că, cererea a fost respinsă cu referire la dispoziția Președintelui
Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău nr. 15 din 01 noiembrie 2013, potrivit cărei pentru a
face cunoștință cu materialele cauzei penale, persoana urmează să depună cererea scrisă.

Relevă că, la data de 19 decembrie 2014, a depus în instanță cererea prealabilă,
prin care a solicitat anularea dispoziției Președintelui Judecătoriei Rîșcani
mun. Chișinău nr. 15 din 01 noiembrie 2013, însă prin răspunsul nr. 61633 din
24 decembrie 2014, aceasta a fost respinsă.

Consideră că dispoziția Președintelui Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău nr. 15 din 01 noiembrie 2013 are un caracter discriminatoriu față de justițiabilii și încalcă drepturile și libertățile omului.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. art. 19-20, art. 21 alin. (1), art. 25 alin. (1) lit. b) și alin. (3), art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, art. 1404 alin. (1) și alin. (2) din Codul civil.

Solicită anularea dispoziției Președintelui Judecătorei Rîșcani nr. 15 din 01 noiembrie 2013 și încasarea de la pârât a sumei de 30 000 lei cu titlu de prejudiciul moral.

La 23 ianuarie 2015, Ivanenco Valentin a depus cererea de chemare în judecată împotriva Președintelui Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău, Melniciuc Oleg cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la data de 15 decembrie 2014, s-a prezentat la Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău, unde în mod verbal a solicitat de a face cunoștință cu materialele dosarului penal nr. 10-544/14, însă solicitarea a fost refuzată, motivul refuzului fiind dispoziția Președintelui Judecătorei Rîșcani nr. 15 din 01 noiembrie 2013.

Indică că la 16 decembrie 2014, a depus către Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău cerere prealabilă, care prin răspunsul nr. 61634 din 24 decembrie 2014, a fost respinsă.

Invocă dezacordul cu răspunsul la cererea prealabilă, considerând că dispoziția Președintelui Judecătorei Rîșcani nr. 15 din 01 noiembrie 2013, este discriminatorie față de justițiabilii, fiind încălcate drepturile acestora.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. art. 19-20, art. 21 alin. (1), art. 25 alin. (1) lit. b) și alin. (3), art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, art. 1404 alin. (1) și alin. (2) din Codul civil.

Solicită anularea dispoziției Președintelui Judecătorei Rîșcani nr. 15 din 01 noiembrie 2013 și încasarea de la pârât a sumei de 10 000 lei cu titlu de prejudiciul moral.

La 16 iulie 2015, prin încheierea protocolară a Judecătoria Ciocana mun. Chișinău a fost dispusă conexarea cauzelor civile (f. d. 37-verso, vol. II).

Prin hotărârea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 28 octombrie 2015, acțiunile au fost respinse integral ca neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2016, au fost respinse apelurile declarate de către Ivanenco Valentin și Țopa Iurii.

Prin decizia suplimentară a Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2016, a fost menținută hotărârea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 28 octombrie 2015.

Pentru a decide astfel, instanțele judecătorești au reținut că dispoziția contestată a fost emisă de către președintele instanței întru organizarea modului de activitate a cancelariei în raport cu justițiabilii care doresc să studieze dosarele și să primească copiile din acestea, prin urmare, instituirea unei reguli prin care justițiabilul urmează să depună o cerere prin care să solicite să studieze dosarul, nu poate fi privită drept o limitare a drepturilor justițiabililor de a face cunoștință cu actele/dosarele aflate în procedura de examinare.

La 08 septembrie 2016, Țopa Iurii a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a

hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel considerând-o neîntemeiată și pasibilă de casare, deoarece a fost emisă cu încălcarea normelor de drept material.

Remarcă că, a fost încălcat dreptul la un recurs efectiv prevăzut de art. 13 din Convenția pentru Apărarea a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Mai susține că, nu i-a fost acordată posibilitatea să se prezinte în ședința instanței de apel din 28 octombrie 2015.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei instanței de apel din 22 martie 2016, a fost expediată în adresa recurentului la 04 aprilie 2016, fapt confirmat prin scrisoare de însoțire nr. 17661 (f. d. 88, vol. II), însă probe care ar confirma recepționarea acesteia la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 08 septembrie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Țopa Iurii este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Țopa Iurii nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Nu pot fi reținute argumentele recurentului precum că nu i-a fost acordată posibilitatea să se prezinte în ședința de judecată în prima instanță la data de

28 octombrie 2015, ori recurentul a fost înștiințat legal despre locul, data și ora ședinței de judecată prin recipisa contra semnătură (f. d. 44, vol. II), însă acesta nu s-a prezentat în judecată și nu a comunicat instanței motivul neprezentării, prima instanța dispunând examinarea cauzei în absența reclamantului Țopa Iurii.

Or, potrivit art. 205 alin. (4) CPC, dacă instanței judecătorești nu i s-a comunicat motivul neprezentării în ședință de judecată a participantului la proces citat legal sau dacă instanța consideră neîntemeiat motivul neprezentării, pricina se examinează în absența acestuia.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Țopa Iurii asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Țopa Iurii ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Țopa Iurii se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Iuliana Oprea

Ion Druță